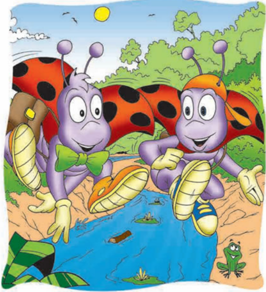

KIRMIZI MONT

Çıtır ve Pıtır okuldan çıkıp eve doğru gidiyorlardı. Pıtır, Çıtır'a:

– Kurbağalı Dere'ye gidelim mi, diye sordu.

– Haydi gidelim, dedi Çıtır.

Çıtır ve Pıtır Kurbağalı Dere'yi çok severlerdi. Adından da anlaşıldığı gibi Kurbağalı Dere'de çok kurbağa vardı.

Kurbağanın dışında, balıklar ve yengeçler de yaşardı derede. Derenin kenarı sazlıklar ve çimenlerle kaplıydı.

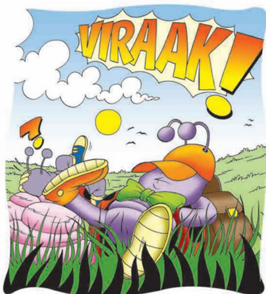
Çıtır ve Pıtır boylarını aşan çimenlerin arasına kondular. Çantalarını bir kenara bırakıp çimlerin arasına uzanıverdiler.

Çimenlerin gölgesinde tatlı bir serinlik vardı. Çıtır ve Pıtır bu serinliğin etkisiyle uyuyacaklardı neredeyse.

Fakat kurbağaların sesleri hiç kesilmiyordu ki:

– Vırraak, vırraak, vırraaak, diye bağırıp duruyordu kurbağalar.

Bir süre hiçbir şey yapmadan öylece beklediler. Sonra Çıtır ayağa kalktı. Çevresine

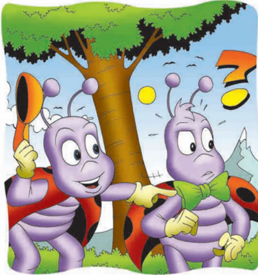

baktı ve Pıtır'a:

– Bu kadar dinlenmek yeter. Haydi kalk da seninle yarış yapalım, dedi.

Pıtır ayağa kalktıktan sonra:

– Ne yarışı yapacağız, diye sordu.

Çıtır çevresine bir daha dikkatle baktı ve:

– Derenin karşı tarafındaki söğüt ağacını görüyorsun değil mi?

– Evet görüyorum.

– İşte o ağaca kadar yarışalım.

– Tamam, hazırsan başlayabiliriz.

– Tamam üçe kadar sayalım. Üçte başlarız.

– Biiir, ikiii, üç!

İkisi de kanatlarını tüm güçleriyle çırpıyorlardı. Derenin karşı tarafına yaklaşırken birbirine çok yakınlardı.

Fakat yarışı çok az farkla Çıtır kazanmıştı. Çıtır:

– Bana yetişmek için biraz daha çalışman gerekiyor Pıtır, dedi.
– Gelecek sefer seni geçeceğim, diye cevap verdi Pıtır.

Çıtır:

– Haydi eve gidelim, dedi.
– Haydi gidelim, hem yoruldum hem de acıktım.
– Ben de çok acıktım, dedi Çıtır.

Tam eve doğru uçmaya başlamışlardı ki Pıtır'ın aklına derenin karşı tarafındaki çantaları geldi:

– Az daha çantalarımızı almayı unutuyorduk, önce çantalarımızı alalım.

İkisi birden karşı tarafa geçip çantalarını aldı. Sonra evlerine doğru uçmaya başladılar.

Çıtır evine ulaştığında kapıyı annesi açtı.

– Hoş geldin yavrucuğum, dedi annesi.

– Hoş bulduk anne, diye cevap verdi. İçeri girip çantasını yere bıraktıktan sonra merakla:

– Anne, çok acıktım, yemekte ne var, diye sordu.

– Kapuska yaptım yavrum.

– Kapuska mı? Anne kapuskayı sevmediğimi biliyorsun, neden kapuska yapıyorsun?

– Ama oğlum sağlıklı beslenmen için farklı yemeklerden yemelisin. Kapuskada birçok vitamin var.

– Olsun, ben kapuska yemeyeceğim, mutfakta kendime başka şeyler hazırlayacağım.

Annesi, Çıtır'ın bu sözlerine üzüldü. Fakat ona:

– Tamam Çıtır ne istiyorsan onu ye, dedi.

Ertesi gün Çıtır kahvaltısını yaptıktan sonra okula gitmek için hazırlanıyordu. Çantasını yanına aldı. O sırada annesi elinde Çıtır'ın kırmızı montu ile yanına geldi:

– Oğlum bahar geldi ama sabahları hava serin oluyor. Montunu giymeden dışarı çıkma.

Çıtır, bir zamanlar çok sevdiği kırmızı montunu artık sevmiyordu. Oysa kırmızı montu ilk gördüğünde annesine ve babasına o montu kendisine almaları için yalvarmıştı adeta. Fakat şimdi bıkmıştı kırmızı monttan. Annesine:

– Anne bana yeni bir mont alsak olmaz mı?

– Yeni bir mont mu? Ama oğlum bu kırmızı mont daha sapasağlam.Yenisine ihtiyacın var mı?

– Olsun anne bunu giymekten bıktım ben.

– Hayır oğlum bu mont varken yenisini al-

mamız doğru olmaz.

Bu sözler üzerine Çıtır öfkeli öfkeli kırmızı montunu giydi ve yola çıktı. Okul yolunda uçarken annesine kızgındı hâlâ. Ne olurdu sanki kendisine yeni bir mont alınsaydı. Bıkmıştı işte bu monttan.

O sırada "Bana yeni bir mont alınması için bu monttan kurtulmam gerek. Bu mont varken bana yeni bir mont alınmaz." diye düşündü. Sonra da bu monttan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye başladı.

Kısa bir süre sonra aklına bir fikir gelmişti. Bu montu Kurbağalı Dere'nin kenarındaki sazlıkların arasına atacak, sonra da annesine "Montumu okulda kaybettim." diyecekti.

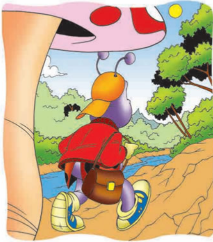
Böylece annesi ve babası ona yeni bir mont almak zorunda kalacaktı.

Bu düşüncesini uygulamak için hemen Kurbağalı Dere'ye doğru döndü.

Az sonra Kurbağalı Dere'ye ulaşmıştı.

Çevrede kurbağaların sesinden başka ses duyulmuyordu. Derenin kıyısındaki büyük sazların arasına girdi.

Üzerindeki kırmızı montu çabucak çıkardı.

Montu sazların arasına bıraktıktan sonra hızla okula doğru uçmaya başladı.

Okula ulaştığında ders henüz başlamamıştı. Bir süre okulun bahçesinde arkadaşlarıyla birlikte dolaştı. Daha sonra arkadaşlarıyla birlikte sınıfa girdi.

Öğretmen sınıfa girip öğrencilere selâm

vermişti ki sınıfın kapısı çalındı. Öğretmen:

– Giiir! diye seslendi.

Kapı açılınca Neşeli içeri girdi. Neşeli, sınıfın en neşeli uğur böceğiydi. Yüzü devamlı güler, mutlu olmak ve başkalarını mutlu etmek için çalışırdı.

Neşeli, geç kaldığı için öğretmenden özür dileyerek yerine oturdu.

O sırada Neşeli'nin giydiği mont Çıtır'ın dikkatini çekti.

Neşelinin üzerindeki mont, Çıtır'ın az önce Kurbağalı Dere'nin yanına bıraktığı kırmızı monta çok benziyordu.

Neşeli'nin evi Kurbağalı Dere'nin karşı tarafındaydı. Acaba Neşeli okula gelirken montu çalıların arasında bulup da giymiş miydi?

Eğer öyleyse en iyisi hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı. Bu düşünceyle derse döndü.

Çıtır teneffüste arkadaşlarıyla birlikte bahçeye çıkmıştı. Biraz ileride Neşeli'yi gördü. Belli etmemeye çalışarak Neşeli'ye ve üzerindeki monta bakmaya başladı. Evet bu mont kendi montuna çok benziyordu.

O sırada Neşeli'nin de kendisine baktığını

fark etti. Hemen başını çevirip başka yöne doğru bakmaya başladı. Fakat Neşeli kendisine doğru yaklaşıyordu.

Neşeli, Çıtır'ın arkasından:

– Çıtır merhaba, diye seslendi.

– Merhaba Neşeli!

Neşeli, Çıtır'ın önüne doğru geçip üzerindeki kırmızı montu gösterdi ve

– Bu mont senin mi, diye sordu.

Çıtır, yakından görünce montun kendisine ait olduğundan emin olmuştu. İçinden "Bu monttan kurtulamayacak mıyım?" diye düşündü. Sonra da:

– Benimkine benziyor ama benim değil, dedi.

Bunun üzerine Neşeli:

– Bu montu sabah okula gelirken Kurbağalı Dere'nin kenarında buldum.

Senin montuna benzediği için senin olabile-

ceğini düşündüm.

– Hayır, hayır. Bu mont benim değil.

– Keşke senin olsaydı… Şimdi sahibini bulmak zorunda kalacağım.

Çıtır:

– Sahibini bulman zor, en iyisi hoşuna gittiyse sen kullan, dedi.

– Aslında benim de böyle bir monta çok ihtiyacım vardı. Ailem bana aylardır bir mont alamamıştı.

Kışın soğuk günlerinde okula montsuz gidip geliyordum. Ama yine de montun sahibini bulmaya çalışacağım. Bulamazsam kendim giyerim.

Çıtır, monta tekrar bakıp:

– Ama bu mont biraz eski, dedi.

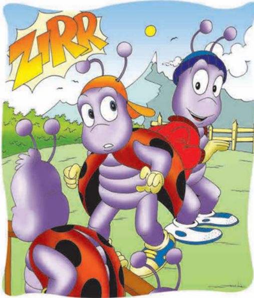
Neşeli:

– Olsun, benim için yeterli. Hiç montu olmayanlara göre böyle bir monta sahip olmak çok güzel. Hem dinimize göre elimizde olanlarla yetinmeliyiz ve bize verdiklerinden dolayı Allah'a şükretmeliyiz. Allah'a şükrettikçe Allah bize daha güzelini ve daha fazlasını verecektir, dedi.

O sırada ders zili çaldı. Diğer öğrencilerle

birlikte Neşeli ve Çıtır da sınıfa girdiler.

O gün okul çıkışında Çıtır, sabahtan beri yaşadıklarını düşündü. Kendisi bir zamanlar çok sevdiği montundan kurtulmaya çalışırken, Neşeli başkasının kullandığı bir montu giyeceği için mutlu oluyordu.

Neşeli'nin dediği gibi, hiç montu olmayanlar da vardı. Sonra dün yemek yüzünden annesiyle yaptığı tartışma geldi aklına.

Annesinin zahmetle yaptığı yemeği yememiş, başka şeyler istemişti. Oysa hâline şükretmeliydi.

Yaptığından pişman olmuştu. Ama anne ve babasına ne diyecekti. "Montumu kaybettim." demek istemiyordu. Ama montunun nerede olduğunu nasıl açıklayacaktı.

Bir süre düşündükten sonra annesine ve babasına olayları olduğu gibi anlatmaya karar verdi.

Çıtır o akşam anne ve babasına kırmızı montunun başına gelenleri anlattı. Babası, Çıtır'ın anlattıklarını dinledikten sonra:

– Yavrucuğum, elindekilerle yetinmeyi öğrenmiş olmana ben de annen de çok sevindik.

Annesi de:

– Babası, Çıtır'a yeni bir mont alalım. Böylece Çıtır'ın önceki montu da arkadaşı Neşeli'ye kalmış olur, dedi.

Çıtır, anne ve babasının söylediklerine çok sevinmişti.

Annesi:

– Haydi bakalım şimdi yemeğe, diyerek onları yemeğe davet etti.

Çıtır:

– Anne artık yaptığın bütün yemeklerden yiyeceğim, dedi.

Hep birlikte gülüştüler.